

Phần 1

Chương 1

Ninh Nhiễm Thanh khẳng định một lần nữa quan hệ của mình với mọi người có lẽ không được tốt lắm.

Lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, các nam sinh và nữ sinh trong lớp bèn tụ tập lại chụp ảnh. Người quăng mũ thì quăng mũ, kẻ làm trò thì làm trò. Còn cả năm sáu nữ sinh xếp thành một hàng vén bộ quần áo cử nhân lên, để lộ ra một hàng những đôi chân trắng nõn nà.

Dường như ai ai cũng nắm lấy cơ hội chụp ảnh, tranh thủ lưu giữ thêm một chút màu sắc của những năm tháng thanh xuân cuối cùng ở trường đại học.

Ninh Nhiễm Thanh gương mặt vô cảm vén mái tóc đen dài mượt mà. Dưới ánh nắng chói chang, gương mặt thanh tú của cô không rớt một giọt mồ hôi nào, vẫn khoan khoái mát mẻ đến không tưởng tượng nổi.

Cô cúi đầu nhìn Trương Tiểu Trì, người bị cô bắt ép lôi kéo đến tham gia lễ tốt nghiệp của mình, chỉ tay về phía bức tượng văn hóa cách đó không xa: “Đi đâu chụp cho cô mấy tấm ảnh.”

Trương Tiểu Trì rất không vui, ngồi xôm hóng mát trong cái bóng của Ninh Nhiễm Thanh, lẩm bẩm một hồi mới mở lời: “Cô chụp còn chưa đã sao?”

Ninh Nhiễm Thanh hạ giọng nói với Trương Tiểu Trì đang không cam tâm tình nguyện: “Tiểu Trì ngoan! Đợi lát nữa kết thúc cô mời cháu đi ăn, như vậy được rồi chứ?”

Trương Tiểu Trì cụp mắt xuống, cầm máy ảnh đi về phía bức tượng danh nhân.

Ninh Nhiễm Thanh đi đôi giày cao gót mới mua, bước theo Trương Tiểu Trì không nhanh không chậm. Hôm nay cô còn đặc biệt trang điểm. Bên trong bộ quần áo cử nhân là chiếc áo somi trắng bằng tơ tằm, mặc cùng một chiếc váy hoa màu xanh lá. Trước đó khi cô còn chưa mặc bộ quần áo cử nhân vào, có một vẻ đẹp kiêu diễm thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng dù cô có kiêu diễm bao nhiêu đi nữa, cũng không có ai đến chụp ảnh với cô.

Thế nên cô bắt Trương Tiểu Trì đến đây là một sự lựa chọn đúng đắn.

Cô không quan tâm có ai đến chụp ảnh lưu niệm với cô hay không, nhưng bị người khác nhìn ra là không có ai chụp ảnh lưu niệm với cô thì lại là một chuyện khác. Người đẹp phải ở trong cốt tủy chứ không phải ngoài da thịt. Cốt tủy của Ninh Nhiễm Thanh đúng là “đẹp”, còn có chút khí khái mạnh mẽ.

Buổi tiệc mừng tốt nghiệp vào buổi tối, Ninh Nhiễm Thanh không tham gia. Cô nằm trên ghế sofa tranh giành điều khiển với Trương Tiểu Trì. Trương Tiểu Trì với vóc dáng chưa đến một mét tư vì điều kiện bẩm sinh đã bị cô đúi xuống khỏi ghế sofa, tức giận quay về phòng làm bài tập.

Khó khăn lắm mới cướp được quyền điều khiển cái tivi nhưng Ninh Nhiễm Thanh cũng không quý trọng, ngược lại chuyển kênh một cách chán ngán.

Đúng lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục chuyển kênh thêm một lúc rồi mới từ từ đưa tay đến chiếc bàn uống nước cầm lấy điện thoại, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, ấn nút nhận cuộc gọi.

“Nhiễm Thanh! Sao cậu không đến tham gia tiệc rượu mừng tốt nghiệp, cậu không biết là vừa rồi thầy chủ nhiệm còn hỏi cậu đấy.” Một giọng nói chói tai của bạn nữ sinh nào đó phát ra từ trong điện thoại, kèm theo một loạt những tạp âm ồn ào, có thể biết chắc họ đã đến quán karaoke.

Ninh Nhiễm Thanh lấy điều khiển cho nhỏ tiếng tivi đi, trả lời: “Không có gì, mình bị cảm rồi, thế nên không đi.”

“Vậy sao? Vì lúc chụp ảnh bọn mình không nhìn thấy cậu nên đều tưởng cậu đã về trước rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh gác hai chân lên mặt bàn, hỏi một cách không nhiệt tình cũng không hề hững: “Còn chuyện gì không?”

“Không có gì! Lúc ăn tối thầy Tàn cũng đến đấy.”

Một câu nói không liên quan bất ngờ phát ra. Ninh Nhiễm Thanh thật sự không còn hứng thú trả lời nữa rồi.

“Đúng rồi, Nhiễm Thanh! Cậu tìm được công việc chưa?” Người bạn mở lời.

Ninh Nhiễm Thanh thay đổi tư thế ngồi, hét lên với Trương Tiểu Trì ở bên trong: “Tiểu Trì! Cháu tìm cô có việc gì...” Hết xong thì cúp máy.

Ninh Nhiễm Thanh hơi mệt, đá đôi dép lê ở chân ra, rồi cả người cô nằm ra ghế sofa nhìn bóng đèn trên trần nhà, ngẩn người một lúc, rồi lại hét lên với Trương Tiểu Trì ở trong phòng: “Tiểu Trì! Cháu đói chưa?”

Trương Tiểu Trì cúi kính từ trong phòng bước ra: “Chẳng phải chúng ta vừa ăn xong mới về sao?”

“Cô lại mời cháu đi ăn đêm”.

Trương Tiểu Trì hoài nghi nhìn Ninh Nhiễm Thanh: “Lần này cháu sẽ không mang tiền ra khỏi nhà nữa đâu.”

“Yên tâm đi! Cùng lắm thì để cháu bán thân trừ nợ.”

Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Trì đi ăn mì vằn thắn. Quán ăn vặt nằm trong một ngõ nhỏ đi sâu vào từ một đường lớn tấp nập. Lúc này quán ăn lạnh lẽo lại náo nhiệt khác thường. Chỉ có ngòi ghép bàn mới kiếm được một chỗ bé nhỏ.

“Người lớn cướp chỗ thì khó coi lắm. Tiểu Trì! Cháu hỏi người đàn ông ngồi ở đó xem, chỗ đó của anh ta còn người không?” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng nói với Trương Tiểu Trì.

“Cứ như là cháu thì không cần thể diện vậy.” Trương Tiểu Trì liếc xéo cô một cái, nhưng vẫn đi về phía chiếc bàn có người đàn ông độc chiếm, lễ phép hỏi: “Chào chú! Xin hỏi ở đây có người ngồi không?”

Người đàn ông ngẩng mặt lên, lắc đầu: “Mời ngồi!”

Trương Tiểu Trì ngồi xuống. Ninh Nhiễm Thanh cũng bước đến ngồi xuống bên cạnh Trương Tiểu Trì. Lúc ngồi xuống, người đàn ông vô tình ngược mắt lên, sau đó bày ra một vẻ mặt như là đã không còn ngon miệng, một lúc sau dứt khoát đứng dậy, trả tiền rồi bỏ đi.

Sau khi anh ta đi rồi, Trương Tiểu Trì không quên đả kích cô một câu: “Vừa rồi chú ấy bị cô dọa phải bỏ đi đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh: “...”

Mặc dù là Ninh Nhiễm Thanh đề nghị ra ngoài ăn đêm, nhưng bản thân cô cũng không có khẩu vị, nên cô gọi cho Trương Tiểu Trì một bát mì vằn thắn và hai quả trứng trà rồi ngồi bên cạnh chờ đợi.

Sau đó vì lúc cô tính tiền chỉ trả chưa đến 20 đồng, Trương Tiểu Trì cảm thấy lần đi chơi này mình có chút thiệt thòi, thế là đi đến cuối ngõ lại gọi thêm vài xiên thịt dê nướng.

Từ đầu ngõ đến cuối ngõ tổng cộng hơn 200m, rẽ ra khỏi ngõ lập tức là một đường lớn người xe tấp nập.

Bỗng nhiên, Trương Tiểu Trì chỉ tay về chiếc xe Hummer cách đó không xa, kinh ngạc thốt lên: “Con xe của anh đó thật bá đạo.”

Lái Hummer đến đây ăn mì vằn thắn?

Ninh Nhiễm Thanh thu lại ánh mắt, nói với Trương Tiểu Trì: “Chúng ta đi đường Tân Giang đi.”

Thành phố A vừa là một đô thị lớn nhưng đồng thời cũng là một thành phố cổ, một thành phố xinh đẹp với sự hòa quyện tuyệt vời của di sản văn hóa cổ và kiến trúc hiện đại. Màn nước phẳng lặng, lấp lánh ánh bạc bắc ngang qua công

viên Tân Giang êm đềm phản chiếu những tòa nhà chọc trời trên những con đường huyết mạch, điểm xuyết trong màn đêm xanh thẫm là trăng và sao.

Ninh Nhiễm Thanh mang giày cao gót không đi nổi nữa, ngồi xuống một chiếc ghế dài trong công viên.

Trương Tiểu Trì dừng bước, thì thầm: “Có đi ăn đêm thôi cũng phải đi giày cao gót, có phải cô đi cùng bạn trai ra ngoài chơi đâu.”

Ninh Nhiễm Thanh uể oải trả lời: “Cháu chính là anh bạn trai bé nhỏ của cô còn gì.”

Trương Tiểu Trì khoa trương thở dài một tiếng: “Trời ơi, việc này với cháu đúng là một sự tổn thương”.

Ninh Nhiễm Thanh “hừ” một tiếng, quay đầu lại ngắm mặt sông, bỗng nhiên nổi lên một chút hứng thú, nghiêng đầu ngắm nhìn những nhà hàng khách sạn sang trọng bên kia bờ sông, thì hứng bỗng bùng phát: “Thùy tương vạn gia cư - Đảo xạ nhất giang minh.”⁽¹⁾

Trương Tiểu Trì kinh ngạc nhìn cô: “Cháu và người bạn nhỏ của cháu đều đờ đẫn rồi.”

“Những lúc thế này, cháu chỉ cần hợp tác nói một câu “Hay quá” là được rồi.” Ninh Nhiễm Thanh yếu ớt dựa vào lưng ghế, để mặc cho gió từ dòng sông thổi lướt qua mặt cô.

Trương Tiểu Trì đi một vòng rồi ngồi xuống bên cạnh Ninh Nhiễm Thanh, giọng nói mang theo sự lo lắng và thăm dò của một đứa trẻ: “Sao cô lại không đến buổi tiệc mừng tốt nghiệp. Còn nữa hôm nay cháu thấy mọi người không quan tâm đến cô lắm...”

“Là cô không thích quan tâm đến họ hiểu chưa?”

“Thanh Thanh! Có phải cô ăn cắp tiền của bạn học không? Hay là cô thường mách lẻo với thầy cô?” Thế nên mọi người mới không thích cô?

Ninh Nhiễm Thanh gương mặt dữ dằn lườm Trương Tiểu Trì, dáng vẻ lập tức trở nên hung hăng: “Loại người hạ thấp nhân phẩm của người khác, phá hoại danh tiếng của người khác như cháu, cô có thể kiện cháu tội phi báng đày.”

“Không sao! Cháu được “Pháp luật bảo vệ người vị thành niên”.” Trương Tiểu Trì tiếp tục cắn xiên thịt dê, cười vô cùng đắc ý.

Buổi tối Ninh Nhiễm Thanh nghiêm túc phân tích nguyên nhân mình không có quan hệ tốt với mọi người. Mặc dù cuối cùng Trương Tiểu Trì luôn miệng nhấn mạnh vì cô hay làm ra vẻ, điệu bộ quái đản lại kiêu cách, cộng thêm cái tính tiểu thư kế thừa lại từ xa xưa, thích chỉ huy người khác. Nhưng cô vẫn đổ những nguyên nhân chủ yếu cho Tân Hựu Sinh. Vì bản thân cô cho rằng trước khi cô vào đại học, mối quan hệ của cô với mọi người cũng không đến nỗi tệ.

Tân Hựu Sinh là ai?

Giáo viên thỉnh giảng của đại học A, thường được mời đến mở đầu các buổi tọa đàm. Mỗi lần tọa đàm là hội trường lại đầy ắp. Là một thầy giáo rất được theo đuổi trong học viện pháp luật, nhất là nữ sinh.

Và người đàn ông này, còn là bạn trai cũ của cô.

Trải qua chuyện tình cảm với một giáo sư tuổi trẻ tài cao, người bị tôn thương danh tiếng nghiêm trọng chắc chắn là phía con gái.

Chị gái Ninh Tuần Tuần hôm nay làm ca tối. Chị đưa Trương Tiểu Trì về nhà rồi mà chị gái vẫn chưa về.

Chị cô ly dị cũng đã nhiều năm rồi. Bây giờ chị đang làm nhân viên thu ngân cho một cửa hàng quần áo hàng hiệu nào đó, nếu thành tích tốt thì tiền lương cơ bản cũng được hơn mười ngàn. Nhưng công việc này đã khiến chị mất đi cơ hội được ở bên quan tâm đến việc học của con trai.

Cũng may Trương Tiểu Trì cũng khá ngoan ngoãn. Ngoài việc bị áp bức lâu ngày thì thoáng có phản kháng đôi chút, về cơ bản nó vẫn trưởng thành theo “quỹ đạo”.

Sau khi về nhà, Trương Tiểu Trì thể hiện rằng nó vẫn chưa buồn ngủ, còn muốn xem thêm một tập phim truyền hình tình cảm luân lý. Nhưng sau đó đã bị khuôn mặt đen xì của Ninh Nhiễm Thanh hù dọa, đành phải ngoan ngoãn tắm rửa đi ngủ.

Lúc Ninh Tuần Tuần về nhà cũng đã gần 11 giờ, bước vào cửa liền hỏi tình hình tốt nghiệp của Ninh Nhiễm Thanh. Ninh Nhiễm Thanh chọn vài việc trọng điểm để nói vài câu, sau đó đưa cho chị hộp bún xào buổi tối mang về.

Ninh Tuần Tuần cầm hộp bún xào đi vào phòng ăn, sau đó tiện tay tắt đèn phòng khách để tiết kiệm.

Cả một căn nhà, chỉ có phòng ăn nhỏ ngoài nhà bếp bật một ngọn đèn treo nhỏ, yên lặng tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng cam dịu dàng.

“Chị! Em định tuần sau sẽ đến Trung Chính làm việc.” Ninh Nhiễm Thanh ngồi xuống trước mặt chị, nói chuyện nghiêm túc.

“Trung Chính?” Ninh Tuần Tuần ngẩng đầu.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu.

“Đợi thêm một thời gian nữa đi. Chị đang nhờ bạn bè tìm chỗ quen biết. Nếu em vào được Dịch Hòa, nhất định sẽ có cơ hội phát triển hơn ở Trung Chính.” Rõ ràng Ninh Tuần Tuần không hài lòng với văn phòng luật sư nhỏ bé ở Trung

Chính, cô hơi chau mày: “Thanh Thanh! Chị không biết làm nghề này của em khởi điểm rất quan trọng. Người thầy đầu tiên em đi theo sẽ quyết định quan hệ của em với mọi người sau này.”

“Trung Chính tuy là nhỏ, nhưng cô của em là Chu Yến.” Ninh Nhiễm Thanh cố gắng để Ninh Tuần Tuần chấp nhận việc cô sẽ đến Trung Chính làm việc.

“Chu Yến?”

“Chị! Chị không biết Chu Yến là một người có tiếng tăm trong giới luật sư thế nào đâu. Cô ấy rất có sở trường trong việc giải quyết các vụ tranh chấp dân sự. Nếu ngày trước cô ấy có thể giúp chị vụ ly hôn đó, thì sẽ không dễ dàng cho gã Trương Nghị đó như vậy.”

Ninh Tuần Tuần có vẻ mệt rồi, vừa nói vừa ngáp ngắn ngáp dài, sắc mặt tuy mệt mỏi nhưng không mất đi nét dịu dàng: “Chị và anh rể em ly hôn theo thỏa thuận. Lúc đó tài sản của anh rể em đều để lại cho chị và Tiểu Trì, cũng coi như không thiệt thòi cho hai mẹ con chị.”

Nhưng Trương Nghị đã lấy đi công xưởng có lợi ích lớn nhất. Cho dù là bên có lỗi, lúc ly hôn anh ta vẫn giữ được tỉnh táo.

Ninh Nhiễm Thanh không tiếp tục nói nữa.

Nhưng Ninh Tuần Tuần vẫn muốn cô được vào một văn phòng luật sư lớn, nghĩ một lúc rồi nói: “Thanh Thanh! Hay là em cứ đợi bạn của chị báo lại rồi tính tiếp. Chẳng phải các bạn học của em đều muốn vào Dịch Hòa sao?”

Ninh Nhiễm Thanh thật sự không thể giải thích cho chị, một cộng sự của văn phòng luật sư Dịch Hòa chính là bạn trai cũ của cô, Tần Hựu Sinh. Vậy nên chỉ đành phùng má lên nói: “Em đã gặp mặt cô Chu Yến rồi. Cô ấy là một luật sư có kiến thức rất sâu rộng. Em được thực tập với cô ấy đã là một cơ hội tốt mà rất nhiều người ngưỡng mộ rồi.”

“Thật sao?”

“Em còn gạt chị sao?” Ninh Nhiễm Thanh nói xong, chớp chớp đôi mắt, sau đó chống cằm nhìn về phía chị gái: “Chị à, em gái chị từ nhỏ chẳng phải đều được ngưỡng mộ mà lớn bằng từng này đó sao?”

Ninh Tuần Tuần lớn hơn Ninh Nhiễm Thanh mười tuổi, có thể coi chị gái lớn như mẹ trong nhà. Nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói vậy cô cũng yên tâm, cúi đầu mỉm cười, ngữ khí thân mật: “Chị biết là từ nhỏ em đã kiêu căng bảnh chọe rồi.”

Kiêu căng bảnh chọe là những từ mang nghĩa chê bai, nhưng được Ninh Tuần Tuần nói như vậy, Ninh Nhiễm Thanh ngược lại trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Bất luận trước mặt người khác cô tồi tệ thế nào, ở bên cạnh chị gái, cô mãi mãi là tốt nhất.

Cũng giống như với người yêu thương bạn, khuyết điểm cũng sẽ là ưu điểm; còn với người ghét bạn, một điểm rực sáng thế nào cũng sẽ thấy thô thiển.

Ninh Nhiễm Thanh buổi tối trước khi đi ngủ còn lén lên BBS của trường, để rồi cả buổi tức giận đến nỗi đang ngủ phải ngồi dậy, chân tay giậm thình thịch trên giường.

Lẽ tốt nghiệp không ai tìm cô chụp ảnh, nhưng bây giờ ai lại đăng bức ảnh của cô lên?

Trên bức ảnh cô đơn độc nắm tay một thằng bé chưa cao đến một mét tu. Ngay dưới bức ảnh cũng chỉ là những lời bình luận suy đoán quan hệ của cô và Tiểu Trì. Khó nghe nhất là khi có người nói cô cả người toàn mặc đồ hàng hiệu thì lại có kẻ bảo đó chỉ là hàng fake trên phố.

Cho đến khi có một người có nick là “Thỏ con thỏ con thỏ con” nói một câu nửa đùa nửa thật thế này: “Trời ơi! Tôi biết là Ninh Nhiễm Thanh từng mang thai, không ngờ đứa bé lại lớn đến từng này rồi, hay là uống thuốc kích thích vậy?”

Sau câu nói này thì gió đã đổi chiều, từ việc quần áo trên người cô là hàng thật hay hàng fake trở thành cô rốt cuộc có thai khi nào.

...

Cô sẽ không để mọi chuyện kết thúc dễ dàng như thế. Ninh Nhiễm Thanh không nhịn nổi, hít sâu rồi lại hít sâu, hai tay cào mạnh vào chiếc chiếu trúc. Cô phải kiện con thỏ con này, kiện cho cô ta chết!!!

Ghi chú;

1. Một câu thơ của nhà thơ Vương Nhĩ Giám nhà Thanh. Tạm dịch: Như ai đốt đuốc cho vạn nhà, tỏa sáng khắp một vùng sông nước.

Chương 2

Tối qua Ninh Nhiễm Thanh vì theo dõi những bình luận trên BBS, sáng sớm khi tỉnh dậy hai mắt đỏ quạch. Trương Tiểu Trì nhìn thấy cô thì giật nảy mình, nghiêng đầu đánh giá cô: “Thanh Thanh! Sao cô lại biến thành thỏ thế này?”

“Cô xin cháu đừng nhắc gì đến thỏ trước mặt cô nữa.” Ninh Nhiễm Thanh vào nhà bếp ăn sáng, nhìn quanh cả căn phòng, hỏi Trương Tiểu Trì: “Chị đâu rồi?”

“Mẹ nói phải làm thay ca cho một đồng nghiệp.” Nói xong, Trương Tiểu Trì thở dài.

Ninh Nhiễm Thanh nghe xong cũng thở dài.

Trương Tiểu Trì đã từng nói một câu rất chuẩn xác: “Nếu mẹ cháu có một nửa sự xấu xa của cô thì tốt rồi.” Nhưng thế nào là một nửa sự xấu xa của cô? Cô xấu xa vậy sao?

Diễn đàn BBS sau một buổi tối đã trở thành chủ đề hot, cuối cùng đã xuất hiện hai người biết rõ sự tình của trường khác, lấy nick là bạn cùng trường với cô trước đây, bắt đầu tiết lộ những biểu hiện của cô ở trường từ nhỏ đến lớn, còn cả một số chuyện của gia đình cô nữa.

Đúng là đến mười tám đời tổ tông cũng bị lôi ra hết cả rồi.

Tiếc là địch ở trong tối ta ở ngoài sáng. Ninh Nhiễm Thanh hận đến nổi ngọn lửa trong lòng như được châm ngòi bốc cháy hừng hực.

Buổi trưa, Ninh Nhiễm Thanh dẫn Trương Tiểu Trì đến một cửa hàng đồ ăn nhanh phía dưới khu nhà ăn cơm, cố tình gọi một đĩa thịt thỏ. Trương Tiểu Trì nhìn đĩa thịt thỏ được nướng đỏ, kinh hoàng nhìn cô: “Cô thật tàn nhẫn!”

Kết quả là sau khi ăn một miếng, sau đó nó ăn còn nhiều hơn ai hết, lúc về còn luôn miệng khen ngon.

Ăn cơm xong về đến nhà, Ninh Nhiễm Thanh lại mở BBS xem tình hình. Điều khiến người ta bất ngờ là tất cả các comment trước đã bị xóa sạch.

Cô vốn dĩ định kiện bạn “Thỏ con thỏ con thỏ con” này tội phỉ báng, kiện cô ta xâm phạm danh dự của mình và yêu cầu BBS dừng việc gây tổn hại đến quyền riêng tư của cô trên mạng, sau đó xóa bỏ những ảnh hưởng không tốt, công khai đền bù xin lỗi...

Bây giờ chứng cứ cũng không còn nữa rồi, nhưng hình tượng xấu của cô vẫn còn tồn tại.

Cô nhớ lại bài học đầu tiên Tần Hựu Sinh giảng ở trường: “Bàn luận về hiệu lực pháp lý của chứng cứ điện tử”, hôm đó anh đã nhấn mạnh tầm quan trọng và cần thiết của việc thu thập chứng cứ vào thời gian đầu tiên.

Thế nên đáng lẽ cô phải chụp lại chứng cứ ngay giây phút đầu tiên.

Nhưng nếu bình luận vẫn còn ở đó, cô sẽ đi kiện thật sao? Vụ việc chuyện riêng tư bị công khai trên mạng này vốn dĩ tỷ lệ kiện cáo thành công đã rất ít. Cô cũng chẳng phải đại minh tinh gì, có bị người ta hắt chút nước bẩn vào người thì đã sao?

Chỉ có điều Ninh Nhiễm Thanh vẫn có chút khó chịu, yêu đương một lần, thất tình thất thân cũng không phải là chuyện tồi tệ nhất. Chuyện tồi tệ nhất là mất đi danh dự như cô.

Nếu Tần Hựu Sinh có gia đình rồi thì thôi, là do cô không đứng đắn, cô bị chê trách cũng đáng đời. Nhưng rõ ràng là trai chưa vợ gái chưa chồng, sao cô lại không được sự ủng hộ của mọi người chứ?

Trương Tiểu Tri lấy mấy lời của thầy giáo ở trường an ủi cô: “Thầy giáo cháu nói rồi. Vài người không thích cô là chuyện bình thường, nhưng cả một nhóm người đều không thích cô, nhất định là do cô làm sai chuyện gì đó... Còn có một cô ở trường mầm non cũng nói thế này. Cho dù người khác cố tình đánh cô một cái, cô cũng phải tha thứ cho người ta một lần.”

Ninh Nhiễm Thanh véo mạnh tai Trương Tiểu Tri một cái, sau đó lạnh lùng buông một câu: “Được rồi! Giờ cháu tha thứ cho cô đi! Tha thứ cho cô đi!”

Sau đó thì Trương Tiểu Tri cả một buổi chiều không thèm ngó ngang đến cô.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ, có phải mỗi người cực phẩm đều cảm thấy bản thân mình không sai, còn cảm thấy mình vô cùng hoàn hảo?

Thời hạn đến Trung Chính đăng ký vẫn còn một tuần nữa. Ninh Nhiễm Thanh không có việc gì làm, ban ngày đến thư viện đọc sách, buổi tối vừa xem tivi vừa ép chân, thi thoảng còn đắp mặt nạ.

Sau khi Trương Tiểu Tri bị cô véo tai thì đã ghi thù, luôn cố ý tìm chuyện gây sự mắng cô là người đàn bà điên.

Ninh Nhiễm Thanh nói nó không hiểu được nổi vất vả của người phụ nữ.

Chị gái Ninh Tuần Tuần làm việc ở quảng trường Dụ Đức, vừa hay thư viện nhân dân ở phía Đông rất gần với quảng trường Dụ Đức. Ninh Nhiễm Thanh đến thư viện tìm tài liệu xong xuôi, tiện đường đến cửa hàng C ở Dụ Đức tìm chị gái.

Thời tiết bên ngoài nóng đến điên người, trong cửa hàng lại vô cùng mát mẻ. Bởi vì Ninh Tuần Tuần đang đón tiếp khách hàng, cô đành lấy một cuốn tạp chí ngồi bên cạnh chờ đợi.

Có hai vị khách bước vào cửa hàng, một già một trẻ, ăn mặc vô cùng một. Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn, hai người có lẽ là mẹ con hoặc là mẹ chồng con dâu.

Nhưng nếu là mẹ con sẽ không cư xử như vậy. Cô nhìn kỹ một lần nữa. Mặc dù cô gái trẻ không để lộ ra là có thai, nhưng từ dáng đi của cô có thể nhìn ra là cô đang mang bầu.

Thế có nghĩa là mẹ chồng dẫn con dâu đang mang bầu đến mua quần áo?

Mẹ chồng trả tiền rất hào phóng, ăn nói rất rành mạch, trên người còn toát lên vẻ lộng lẫy của một quý phu nhân. Ngược lại cô con dâu lại ăn nói rất nhỏ nhẹ, giọng nói còn có chút gượng gạo, gương mặt thanh tú một cách rất “bình dân”.

Cô con dâu tổng cộng đã thử hai bộ quần áo mùa hè, mẹ chồng đã mua hết cả hai. Ngoài ra còn đặt hàng một bộ quần áo mùa thu. Vì thành phố A vẫn chưa có hàng, bà mẹ đã để lại địa chỉ, trả tiền ký tên đều rất kiểu cách.

Một cô nhân viên bán hàng nhanh nhẹn đã khen chữ ký của bà rất đẹp, vị phu nhân cười tươi rói.

Hôm nay Ninh Nhiễm Thanh mặc một chiếc váy liền màu vàng nhạt. Sau khi hai vị khách đi rồi, cô nhẹ nhàng đứng lên trước gương vuốt lại mái tóc hơi rối.

Cô nhân viên bán hàng Tiểu Đa bỗng nhiên hỏi, xung hô với cô giống Ninh Tuần Tuần: “Thanh Thanh! Em có bạn trai chưa?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Chưa ạ.”

“Mấy năm đại học mà không yêu anh nào sao?” Trong điệu cười mỉm của Tiểu Đa mang chút hoài nghi.

“Không có...” Ninh Nhiễm Thanh nói dối. Chuyện tình cảm diễn ra vào thời đại học giữa cô và Tần Hựu Sinh là chuyện mà chị gái cô cũng không biết.

“Áy! Giờ những cô gái được như em không nhiều nữa rồi. Ai mà không nhân lúc mình còn trẻ trung xinh đẹp tìm một anh chàng nhà giàu chứ.” Tiểu Đa nói dường như có ý ám chỉ, ánh mắt nhìn về phía cửa, mỉm cười tiếp lời: “Thanh Thanh! Điều kiện của em hoàn toàn có thể được gả vào một gia đình giàu có ở thành phố A.”

Ninh Nhiễm Thanh chỉ cười mà không đáp lại.

Tiểu Đa đành bĩu môi, không nói thêm nữa, vì cũng có khách hàng đến rồi.

Một dãy các cửa hàng nữ trang hàng hiệu, trước giờ chưa từng thiếu những vị khách xinh đẹp tỏa sáng, chỉ có điều có phải xinh đẹp tỏa sáng thật không thì không chắc.

Ninh Tuần Tuần dạo trước đã đặt cho cô hai bộ quần áo công sở, vừa hay hàng đã về.

Ninh Nhiễm Thanh mặc thử bước ra, dù sao cô vẫn cảm thấy quá nghiêm túc đứng đắn. Ninh Tuần Tuần ngược lại rất hài lòng, giúp cô chỉnh lại cổ áo rồi nói: “Nếu lúc bình thường em không thích mặc, thì để sau này ra tòa mặc cũng được.”

“Chị Ninh! Em gái chị là luật sư sao?”

Ninh Nhiễm Thanh mỉm cười quay đầu lại: “Là luật sư tương lai thôi ạ. Em vừa nhận được chứng nhận thực tập, một năm sau mới lấy được bằng luật sư.”

“Giỏi thật!” Tiểu Đa lại ngấm nhìn cô một lúc.

Ninh Nhiễm Thanh rất muốn được khen ngợi, khóe môi cô hơi cong lên, khiêm tốn trả lời: “Chỉ là một công việc thôi ạ.”

Người ngoài nhìn vào, luật sư là một ngành vô cùng cao quý, nhất là lại được báo chí truyền hình thổi phồng lên cho càng giỏi giang, ví dụ như luật sư Giang nào đó xử một vụ án được mấy trăm vạn, lại có luật sư Tần nào đó có giá bao nhiêu chữ số.

Chỉ có điều ngành nghề này thực chất như thế nào. Cũng chỉ là một công việc không ngừng được tán dương về mặt lợi ích mà thôi.

Thật ra Ninh Nhiễm Thanh cũng cảm thấy kỳ lạ. Năm đó một người sợ khổ cực như cô sao lại chọn một công việc vất vả như vậy? Loại công việc cần sự nhanh nhẹn khéo léo này nhất định không thích hợp với mình, thế nên năm đó lúc điền nguyện vọng cô đã nghĩ gì không biết?

Cô thật sự đã quên mất rồi.

Mặc dù là một công việc không thích hợp với bản thân mình, nhưng để có một ấn tượng tốt với cô giáo Chu Yên, Ninh Nhiễm Thanh quyết định đến văn phòng sớm hơn hai ngày.

Cô gọi điện cho cô Chu Yên nói suy nghĩ của mình. Thái độ của cô Chu Yên rất lạnh nhạt, chỉ nói một câu: “Ở đây tạm thời chưa phân máy tính cho em, em phải tự mang.”

Trước đêm Ninh Nhiễm Thanh đến Trung Chính, cô đã thử n bộ quần áo, cuối cùng đã chọn được một bộ vừa ý. Một bộ váy trên trắng dưới đen. Cô mặc xong quần áo, đi đôi giày cao gót đơn giản, đứng trước gương, hài lòng ngắm nhìn mình một hồi lâu. Cho đến khi bên ngoài vọng vào tiếng gõ cửa cùng thanh âm sột ruột của Trương Tiểu Trì: “Ninh Nhiễm Thanh! Cô mau ra đây đi! Cháu phải đi tiểu tiện, cháu sắp nhịn không nổi rồi, sắp tè ra quần rồi!”

Ninh Nhiễm Thanh mở cửa. Trương Tiểu Trì hai tay ôm bụng, oằn lưng xuống, nhìn cô phần nộ.

Ninh Nhiễm Thanh còn “suyt suyt” hai tiếng, nhìn gương mặt đỏ ửng của Trương Tiểu Trì, rồi nở điệu cười kỳ lạ bước về phòng.

Ngày thứ hai, Ninh Nhiễm Thanh vút vào trong túi xách một chiếc notebook, thay quần áo, chải đầu tóc gọn gàng, tinh thần sáng khoái hướng thẳng đến Trung Chính.

Thật ra Ninh Nhiễm Thanh vô cùng thấu hiểu tại sao chị gái cô lại không coi trọng Trung Chính, vì nhìn bên ngoài Trung Chính đúng là có hơi nghèo nàn.

Hai văn phòng Dịch Hòa, Trung Chính. Một văn phòng thuộc về tòa nhà hành chính cao cấp, một văn phòng nằm trên một con phố cũ ở khu phố cổ thành phố A, không những địa điểm chật hẹp, đến biển hiệu cũng nhỏ bé.

Ngoài ra còn không có thang máy.

Ninh Nhiễm Thanh leo lên năm tầng lầu. Vì cô đi giày cao gót, lại leo năm tầng, nên thở không ra hơi nữa.

Văn phòng luật sư Trung Chính là do Chu Yên và hai người bạn tốt của cô cùng chung tên lập ra. Hai người còn lại trong ngành về cơ bản là không có tên tuổi gì. Cô Chu Yên mặc dù danh tiếng cũng không tệ, nhưng về cơ bản là không kiếm tiền. Những vụ cô xử lý hầu hết đều là án dân sự. Hai vụ án nổi tiếng nhất của cô đều là vụ ly hôn. Mặc dù mỗi ngày có rất nhiều phụ nữ đến tư vấn ly hôn, nhưng cũng có rất nhiều người chỉ đến tư vấn mà thôi, tư vấn nửa năm thậm chí vài năm, cuối cùng vẫn quyết định về nhà sống tiếp.

Những lúc như vậy tiền kiếm được của luật sư chủ yếu chỉ là phí tư vấn mà thôi.

Chu Yên là một người nghiêm về luật lại làm việc rất chăm chỉ. Ninh Nhiễm Thanh thật ra có chút kỳ lạ tại sao Chu Yên lại chọn cô. Mặc dù cô đã thi qua tư pháp, nhưng thời đại học thành tích không tốt, có thể qua kỳ thi tư pháp thuận lợi, cũng vì có Tề Hựu Sinh đích thân phụ đạo.

Lúc cô đến văn phòng luật sư không có nhiều người, chỉ có lác đác vài người ngồi trước máy tính đánh đánh gõ gõ, thi thoảng nói chuyện vài câu.

Chu Yên ngồi trong một phòng làm việc độc lập. Cô gõ cửa bước vào, Chu Yên chỉ vào một chiếc ghế ở cách đó không xa, ý muốn cô ngồi xuống.

“Cô...”

Chu Yên không phải là một người thích cười, nhìn thấy dáng vẻ lo lắng lộ rõ của Ninh Nhiễm Thanh, khóe miệng cũng hơi cong lên: “Lần trước gặp nhau chúng ta nói chuyện rất vui vẻ, sao hôm nay em đã sợ tôi rồi?”

“Không ạ... Chỉ là quá tôn trọng mà thôi...” Đợt trước Ninh Nhiễm Thanh đã cấp tốc học một vài phương pháp lấy lòng sắp được khóa trước truyền lại. Do thời gian học quá ngắn nên, hiểu thì nhanh, nhưng khi vận dụng vẫn có cảm giác gượng gạo khó khăn.

Chu Yên mỉm cười: “Gần đây văn phòng hơi bận. Bởi vì chúng tôi định sẽ sát nhập với văn phòng Vạn Phong lại thành một. Tuần sau sẽ dời văn phòng đến tòa nhà Vũ Đạt rồi.”

“Sát nhập làm một?”

“Cũng coi như là hợp tác. Như vậy nguồn nhân lực các luật sư tài giỏi có thể có được cơ hội phát triển tốt hơn, hơn nữa còn giải quyết được những tồn tại còn thiếu sót của hai văn phòng.” Chu Yên dừng công việc đang làm lại, tiếp tục nói: “Việc này đối với các em đều rất tốt. Ở đây hẻo lánh, hoàn cảnh công việc lại không được tốt. Ở đó là trung tâm thành phố, tòa nhà văn phòng lại rộng

rãi sáng sửa. Vì sắp chuyển văn phòng, nên tôi không bảo người phân máy tính cho em nữa...”

Đầu óc của Ninh Nhiễm Thanh có chút đờ đẫn, dường như có một bóng đen cứ chạy qua chạy lại trong đầu, một lúc sau cô mới hỏi: “Chuyển đến tòa nhà Vũ Đại?”

Chu Yên mỉm cười gật đầu.

Bóng đen trong đầu Ninh Nhiễm Thanh vẫn chuyển động không ngừng. Nếu cô nhớ không nhầm, văn phòng luật sư Dịch Hòa nằm chính ở tòa nhà Vũ Đại đó.

Dịch Hòa có hai luật sư nổi tiếng nhất, chính là Tần Hựu Sinh và Giang Hành Chi.

Liên tục mấy ngày, Ninh Nhiễm Thanh đều phải xử lý tài liệu. Để răn đe những thất bại trong ứng xử trước đây, lần này cô đã rất cố gắng, thế nên việc giao tiếp với các đồng nghiệp mới cũng rất tốt. Có một chuyện rất vui là cô kết bạn với một cô gái rất đáng yêu cũng làm trợ lý luật sư. Cô ấy tên là Vương Trân, tốt nghiệp ngành kỹ thuật nhưng chuyển ngành sang đây, trước mắt cô ấy đang cố gắng chuẩn bị thi tư pháp.

Ninh Nhiễm Thanh rộng lượng mang tài liệu ôn thi tư pháp của mình in thêm một bản cho Vương Trân. Vương Trân cũng không hề giấu giếm nói với cô một số tin tức trong văn phòng.

Hai người có xuất phát điểm tương đồng nhau, dù sao cũng dễ dàng kết bạn hơn.

Ở trường đại học Ninh Nhiễm Thanh không kết bạn với ai, vốn dĩ các hoạt động ở trường học về cơ bản cũng lấy các phòng ký túc làm đơn vị tham gia. Cô lại là học sinh ngoại trú. Trước đây trong lớp có hoạt động còn có người liên hệ với cô, cùng tham gia một số hoạt động tập thể, ví dụ như leo núi, picnic...

Chỉ có điều giấy không gói được lửa, vẻ ngoài đẹp đẽ cũng không che giấu được bên trong mục nát.

Mấy lần hoạt động, ngoài việc Ninh Nhiễm Thanh bị mọi người phát hiện vẻ “cực phẩm” của mình ra, ví dụ như leo núi vừa leo đã kêu mệt, còn vì sợ đen da nên cả đoàn đường còn đeo khẩu trang chống nắng; lúc nướng thịt không những không động tay vào, còn chỉ huy các bạn giúp đỡ. Các bạn học khó khăn lắm mới nướng được cô còn chê quá bần...

Hoàn toàn là hắt hòm sai khiến, kén cá chọn canh, làm bộ làm tịch...

Không bao lâu sau, trên diễn đàn của trường nhìn thấy một bài viết rất “lá cải”, nhân vật chính bị phỉ nhổ trong bài chính là cô.

Mọi người đều biết cực phẩm đến mức độ nào có thể khiến người người ruồng bỏ, nhưng đâu có biết một người “cực phẩm” của công chúng trong lòng cô độc lẻ loi. Bởi vì quan hệ với mọi người không tốt, cuộc sống đại học của Ninh Nhiễm Thanh dường như chẳng có hương vị gì, cho đến tận sau này khi cùng với Tần Hựu Sinh xảy ra chuyện tình thầy trò.

Cô đi du lịch ở Vân Nam gặp được vị giáo sư thỉnh giảng của trường mình. Sau đó cô và anh đã cùng kết bạn đi dạo thành cổ, đi chèo thuyền, đạp xe chở nước đêm, đi chơi Tứ Hồ. Cuối cùng trong đêm lửa trại trước ngày về, trong đám đông cười nói rộn ràng, trong ánh lửa bập bùng, Tần Hựu Sinh đã hôn cô.

Tình yêu ban đầu rất đẹp, cũng giống như cơn gió nhẹ nhàng ám áp thổi trên dòng Lệ Giang, thổi vào tận đáy lòng, vừa rung động vừa ngứa ngáy.

Chương 3

Ninh Nhiễm Thanh đã giải quyết xong hồ sơ các vụ án của cả tuần, lúc nhàn rỗi không biết làm gì cô ngồi đọc những vụ án trong văn phòng để giết thời gian.

Hồ sơ vụ án của văn phòng luật sư ghi chép lại tài liệu những vụ án đã được thụ lý. Nghiên cứu những hồ sơ này không những có thể biết được cả quá trình xảy ra vụ án, hơn nữa còn có thể nhìn thấy rõ ràng quá trình phân tích và tư duy logic của người làm án.

Ninh Nhiễm Thanh ghi lại những chỗ hữu dụng vào cuốn sổ nhật ký công việc của mình. Mỗi ngày khi kết thúc công việc, cuốn sổ đều đầy kín các trang giấy.

Sắp hết giờ làm, Vương Trân đi từng bước chậm chậm đến trước bàn làm việc của cô, nhìn những dòng tóm tắt của cô: “Chữ thật sự khó nhìn chết đi được...”

Cô đóng quyển sổ lại đánh “bộp” một cái.

Vương Trân mỉm cười mặt mày rạng rỡ: “Chỗ tài liệu lần trước cậu photo cho mình trên đó chữ viết rất đẹp mà, mau khai ra là ai viết?”

“Vậy sao, mình cũng không rõ nữa. Mình cũng photo từ người khác mà thôi.” Cô đã nói dối.

Tần Hựu Sinh cũng từng chê chữ của cô, nói cô viết vừa xấu vừa chậm. Lúc đó cứ có thời gian rảnh anh lại học với cô, thế nên trong tài liệu ôn thi của cô có chữ của anh lưu lại cũng là chuyện rất bình thường.

Ngày mai hai văn phòng luật sư sẽ tổ chức buổi lễ chuyển đến nơi mới. Trước khi tan sở, đồng nghiệp nam sôi nổi nhất văn phòng, Vương Vỹ, bắt đầu

vỗ tay tập hợp tất cả mọi người: “Ngày mai chúng ta sẽ chuyển đến phòng làm việc mới. Vừa rồi người của văn phòng luật sư Vạn Phong đã liên hệ với tôi. Để tạo tiền đề sau này mọi người có thể cùng hợp tác làm việc vui vẻ, tối mai họ sẽ tổ chức một hoạt động để mọi người làm quen với nhau trước. Người ta rất có nghĩa khí, đã đặt trước một phòng trong quán bar “Cầu vồng”, ngày mai những ai sẽ đi thì điễm danh nhé.”

Vương Trân đã điễm danh, hỏi cô có đi không.

Ninh Nhiễm Thanh chạy đến hỏi cô giáo Chu Yên: “Cô ơi, cô có đi không?”

“Đây là hoạt động của mấy thanh niên các em, tôi không tham gia đâu.” Chu Yên nói xong, dẫn cô đi đến trước mặt một nhóm đồng nghiệp: “Tôi báo danh giúp Tiểu Ninh.”

“Người đẹp à, đương nhiên hoan nghênh.” Vương Vỹ huýt sáo một cái.

Chu Yên nói thêm một câu: “Tiểu Ninh rất ngoan, các cậu phải chiều cổ con bé một chút.”

Đám đông liên tục hứa hẹn, Ninh Nhiễm Thanh đứng bên cạnh Chu Yên cười híp mắt, nói cảm ơn.

Thật là vui! Trong ấn tượng của cô Chu Yên cô là một cô gái luôn yên lặng ngoan ngoãn nghe lời. Ninh Nhiễm Thanh suýt nữa thì bị bản thân làm cho cảm động phát khóc. Cuối cùng cô cũng hiểu được cảm giác kỳ diệu khi không bị mọi người ghét bỏ.

Từ nay về sau, cô nhất định phải làm người tử tế, nhất định phải cố gắng trở thành một người được mọi người yêu quý, oh yeah!

Hoạt động diễn ra vào lúc 9h tối. Trước khi đi hát karaoke cùng mọi người, Ninh Nhiễm Thanh về nhà chị gái ăn cơm.

Hôm nay chị gái nghỉ ở nhà không đi làm. Lúc cô về, Ninh Tuấn Tuấn đang bận rộn nấu nướng trong bếp. Cửa vừa mở ra, cô đã ngửi thấy một mùi thơm nức mũi của cơm và thức ăn. Trương Tiểu Trì đang nằm trên sofa vừa xem tivi vừa làm bài tập. Ninh Nhiễm Thanh bước lại gần tắt tivi cho nó.

“Cô đừng làm vậy! Cháu có thể làm một lúc hai việc được mà.” Trương Tiểu Trì oán hận hét lên với cô.

Ninh Nhiễm Thanh dứt điều khiển tivi vào túi mình, sau đó bịt tai đi về phía nhà bếp, hoàn toàn không cho Trương Tiểu Trì cơ hội kiện cáo.

Bữa tối, Ninh Nhiễm Thanh nói với chị chuyện Trung Chính sẽ liên minh với Vạn Phong, tiện thể nói luôn về bữa tiệc tại quán bar tối nay cùng các đồng nghiệp.

“Oa! Quán bar cơ đấy! Mẹ, quán bar đấy!” Trương Tiểu Trì xen vào, ngữ khí có phần kích động: “Nhưng mà thầy giáo con nói rồi, học sinh tiểu học không được đến những nơi đó.”

“Chuyện này không liên quan đến cháu.” Ninh Nhiễm Thanh đáp lời.

“Là bữa tiệc họp mặt của đồng nghiệp thật sao?” Ninh Tuần Tuần hỏi cô.

“Chị! Không phải bữa tiệc họp mặt đồng nghiệp thì em đến những nơi đó làm gì chứ, em là loại con gái... kết giao bạn bè bữa bãi sao?” Ninh Nhiễm Thanh vốn định nói “quan hệ nam nữ bữa bãi”. Vì Trương Tiểu Trì vẫn là trẻ vị thành niên, nên cô đã đổi thành “kết bạn bữa bãi”.

Trương Tiểu Trì bò từ trên ghế xuống, quỳ xuống đất giả vờ nôn mửa. Đáng tiếc là mẹ hay cô đều không quan tâm đến màn biểu diễn nhiệt tình của nó. Thế nên sau khi biểu diễn xong nó đành hậm hực quay về bàn tiếp tục ăn.

Ninh Tuần Tuần hơi ngừng một lát: “Chị chỉ sợ em đến mấy nơi đó sẽ không an toàn.”

“Các đồng nghiệp em đều rất tốt, sẽ không có gì nguy hiểm đâu.” Nói xong, Ninh Nhiễm Thanh rút một tờ giấy, lau mồm rồi quay về phòng.

Tắm rửa, thay quần áo, trang điểm... Lúc Ninh Nhiễm Thanh đã chuẩn bị xong xuôi, định đi ra ngoài, chị gái lấy từ trong túi xách ra mấy tờ nhân dân tệ đưa cho cô, nói: “Đây là tiền sinh hoạt phí tháng này. Em đi làm rồi, mỗi ngày chị cho em thêm 20 đồng.”

Cuối cùng cũng tăng rồi! Ninh Nhiễm Thanh ôm chặt lấy chị gái nũng nịu một lúc.

Ninh Tuần Tuần mặc dù về mặt ăn ở, đi lại rất thoải mái với em gái, nhưng về tiền tiêu vặt thì lại không chế rất gay gắt.

Nhà họ Ninh đã từng có lúc sung túc. Mặc dù mẹ Ninh đẻ Ninh Nhiễm Thanh và Ninh Tuần Tuần cách tương đối xa nhau. Nhưng đến năm Ninh Nhiễm Thanh 3 tuổi, ai ai cũng nói nhà họ Ninh có phúc, có hai cô con gái rợp xinh đẹp như vậy. Năm Ninh Nhiễm Thanh 5 tuổi thì mẹ Ninh qua đời. Năm sau, bố cô dắt về nhà một người đàn bà và một đứa con gái ba tuổi.

Vốn dĩ gia đình chỉ có hai chị em bỗng dựng biến thành ba chị em. Người nói có phúc thì ít, người chờ đợi xem kịch hay thì nhiều.

Lúc đó Ninh Tuần Tuần đã khôn lớn, nhưng Ninh Nhiễm Thanh vẫn chỉ là một đứa trẻ vẫn còn đi giành bố với người ta. Trên khoảnh sân nhà họ Ninh, các trận ác chiến mỗi ngày của cô và Ninh Bối Bối thật sự đã trở thành hầu hết những ký ức trong thời thơ ấu của cô.

Chẳng mấy chốc mà Ninh Tuần Tuần đã học đại học. Ở thành phố A, chị ấy gặp Trương Nghị. Họ lấy chồng sinh con, sau đó thì họ cũng không thường xuyên gặp mặt nhau nữa.

Cho đến tận sau này khi cô thi đỗ một trường đại học ở thành phố A, Ninh Tuần Tuần đã ly hôn. Sau khi thi vào đại học luật thành phố A thì cô luôn ở cùng chị gái và đưa cháu trai.

Tật xấu thích tiêu tiền như nước bị Ninh Tuần Tuần phát hiện ra. Ninh Tuần Tuần bắt đầu giúp cô quản lý tiền sinh hoạt phí hằng tháng bố mẹ gửi đến, đồng thời còn đặt ra ba điều “không được”: Không được tiêu tiền bừa bãi, không được ăn uống linh tinh, không được kết giao bạn bè lung tung.

Năm thứ hai cô học đại học, Ninh Uy Phong học người ta đầu tư vào bất động sản, lỗ sạch tất cả gia sản. Ninh Tuần Tuần bỏ ra toàn bộ tiền bồi thường sau vụ ly hôn của mình để giúp gia đình vượt qua cơn nguy khốn, cũng không hề động đến số tiền mà mình tiết kiệm cho cô.

Ninh Tuần Tuần nói số tiền này đều là của hồi môn của cô: Mẹ không thể chuẩn bị cho em được thì chị sẽ để dành cho em trước.

Thế nên có nhiều khi mặc dù Ninh Nhiễm Thanh rất ghét việc chị gái cũng đối xử tốt với Ninh Bối Bối, nhưng cô vẫn rất yêu quý chị gái mình.

Tính cách của Ninh Tuần Tuần trước nay đều rất nhã nhặn, bất luận là đối xử với ai cũng đều tận tâm tận lực. Nhưng chị ấy làm việc luôn dứt khoát, nói một là một, hai là hai. Ví dụ sau khi chị ấy giúp cô quản lý tiền sinh hoạt phí, mỗi ngày nói chỉ cho cô 30 đồng thì thật sự chỉ đưa cô 30 đồng.

Mỗi ngày chỉ có 30 đồng tiền sinh hoạt phí, vốn dĩ Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy đây đúng là “đêm trường Trung Cổ”. Nhưng con người đúng là một sinh vật có tính thích ứng vô cùng cao. Cô đã sống cuộc sống mỗi ngày chỉ có 30 đồng sinh hoạt phí lâu như vậy rồi, vậy mà cô vẫn có thể trích ra được một quỹ đen.

Ninh Nhiễm Thanh đếm lại chỗ tiền sinh hoạt phí rồi đút vào túi, nhắm tính ngày, sau đó lại nằm ườn lên sofa một lúc: “Chị! Tháng này là tháng đủ, có 31 ngày cơ mà.”

“...”

Ra khỏi tiểu khu là có biển của trạm xe buýt. Lúc Ninh Nhiễm Thanh đứng đợi xe ở trạm xe buýt, có một ông chú sống ở bên dưới nhà họ chào cô: “Nhiễm Thanh! Tôi rồi còn ra ngoài sao?”

“Gặp mặt đồng nghiệp ạ.”

“Đi chơi vui vẻ nhé.” Ông chú tươi cười dặn dò, rồi phóng xe vào trong tiểu khu.

Quán bar “Cầu vồng” nằm ở quảng trường Thời Đại. Buổi tiệc bắt đầu lúc 9h tối. Ninh Nhiễm Thanh đến trước 15 phút. Ngoài cửa có cả một dàn các anh phục vụ đẹp trai. Cô bước lên hỏi thăm: “Xin hỏi buổi tiệc của văn phòng luật sư Vạn Phong và Trung Chính ở phòng nào vậy?”

“Ồ, văn phòng luật sư à? Tôi biết! Cả một nhóm luật sư phải không? Tôi biết mà, đi theo tôi.” Người phục vụ nhiệt tình một cách khác thường, đưa Ninh Nhiễm Thanh vào thang máy, trên đường lên còn đưa cho cô một tấm danh thiếp, lần sau đến quán cần phục vụ có thể gọi tên anh ta.

Ninh Nhiễm Thanh vút tấm danh thiếp vào trong túi xách, nói một câu: “Cảm ơn!”

Thang máy dừng lại ở tầng 8, người phục vụ dẫn cô qua một hành lang được lót một lớp thảm lông dày, mềm mại. Đến trước cửa căn phòng số 806, anh ta đẩy cô bước vào: “Chính là phòng này!”

Ninh Nhiễm Thanh liếc mắt vào bên trong, thật là sang trọng hoa lệ!

Căn phòng rất lớn, phân làm hai gian trong và ngoài. Gian ngoài có một bàn bi-a, có khoảng 7, 8 người đàn ông và hai cô gái đứng đó. Sau khi Ninh Nhiễm Thanh đi vào thì họ đều nhất loạt quay đầu nhìn cô, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Ninh Nhiễm Thanh nhoèn miệng cười, coi như là đã chào hỏi rồi, trong lòng thầm nghĩ chắc họ là mấy đồng nghiệp bên Vạn Phong. Cô muốn tìm thấy Vương Trân trước, vì thế nên đi vào gian trong.

Gian ngoài bật đèn sáng trưng, nhưng gian trong thì tối mò. Không gian rất rộng. Giữa chiếc sofa hình tròn còn có một sàn nhảy hình tròn, có hai người đàn ông đang đứng trên đó ôm nhau nhảy múa.

Ánh đèn quá tối, hầu như không nhìn thấy rõ mặt. Trong hoàn cảnh “tôi không nhìn rõ anh, anh không nhìn rõ tôi”, Ninh Nhiễm Thanh bắt đầu dò tìm những đồng nghiệp của Trung Chính.

Trên sân khấu hai người đàn ông đang phiêu đến những nốt cao. Trong phòng vô cùng ồn ào. Góc này có tiếng cười đùa, góc kia lại có tiếng thì thầm trò chuyện. Đúng lúc đó hai người đàn ông đang hát lại mất giọng khiến cô càng sốt ruột hơn. Cô cứ ngây ngốc đứng đó hồi lâu mà không thấy ai gọi mình. Ninh Nhiễm Thanh đành tìm một chỗ trống ngồi tạm.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi giữa một nam một nữ. Cô gái nhìn cô một cái, rồi đứng dậy đi mất. Ninh Nhiễm Thanh rất đau lòng, quay đầu lại nhìn phía bên kia. Cả người cô sững sờ trong giây lát. Trong ánh đèn mập mờ lộn xộn của cả căn phòng, ánh lên đôi mắt của người đàn ông đó, trong sáng mà sâu thẳm, như một mặt hồ vừa sâu vừa trong vắt.

Ninh Nhiễm Thanh như bị giật điện một cái, không đợi cô hồi tỉnh lại, cuối cùng đã có người chào hỏi cô, chính là người đàn ông trước đó đã bị mất giọng: “Em mới đến à? Hát một bài đi!”

Ninh Nhiễm Thanh nhìn lên màn hình, bài tiếp theo là bài “Không ai thân thuộc”. Đây là một bài ca bắt nguồn từ phía Nam tỉnh Phúc Kiến, không biết ai đã chọn bài này, khúc dạo đầu đã cất lên mà chưa thấy ai hát.

Đằng nhà ngoại Ninh Nhiễm Thanh nói tiếng Phúc Kiến, thế nên bài hát bằng tiếng Phúc Kiến đối với cô mà nói cũng không phải quá khó. Vừa hay bài này cô cũng quen thuộc, cô suy nghĩ một lúc bèn cầm lấy mic bắt đầu hát.

Không khí có phần yên lặng hơn. Thật ra Ninh Nhiễm Thanh rất thích mọi người có thể chăm chú nghe cô hát. Lúc cô hát lông mày cong lên, nhẹ nhàng dựa vào chiếc ghế sofa mềm mại, giọng hát vừa mềm mại vừa trong veo, ngọt ngào, lại hát tiếng Phúc Kiến, giống như những thanh âm đang lướt qua những sợi tơ vậy.

Bài hát kết thúc, một tràng pháo tay nổi lên.

Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy nói cảm ơn, vì mic đang ở trong tay cô, nhân tiện cô giới thiệu luôn về bản thân mình: “Tôi là thực tập sinh mới của Trung Chính, hy vọng mọi người chỉ bảo cho tôi nhiều hơn, mong là chúng ta làm việc vui vẻ.”

Cả căn phòng lại yên lặng hẳn.

Khóe miệng Ninh Nhiễm Thanh hơi cong lên.

“Khách khí rồi...” Có người mở lời.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn về hướng người vừa nói, lại một lần nữa chạm phải đôi mắt ấy, tim cô đập thình thịch.

Một lát sau, chủ nhân của đôi mắt mở lời, thanh âm như bầu trời thành phố A ngày thu, trong vắt cao vút nhưng vẫn có đôi chút khô khan: “Để người mới đến nói vài lời đi!”

“Đúng vậy! Nói gì đi!”

“Nói đi!”

“Nói đi mà...”

“...”

Mọi người cùng đồng thanh.

Ninh Nhiễm Thanh dang hắng vài tiếng, cầm một ly rượu đã được rót sẵn trên mặt bàn lên rất ra dáng, suy nghĩ những lời sẽ nói rồi mới mở lời: “Chúng ta tìm lại chính nghĩa trong xã hội, giải quyết những bất hòa giữa mọi người. Lần này sự liên minh của Trung Chính và Vạn Phong là một sự hợp tác rất mạnh mẽ. Tôi vừa tốt nghiệp đã kịp chứng kiến một hoạt động long trọng như thế này thật sự rất vinh hạnh. Ở đây tôi xin chúc hai văn phòng chúng ta sau khi hợp tác có thể mãi mãi hưng thịnh phát triển, chúc hai văn phòng sau khi hợp

tác có thể trở thành tấm gương, lá cờ đầu trong ngành, biểu dương tinh thần chính nghĩa hơn nữa, trừ hại cho dân, phát huy tinh thần chính trực...”

Cả phòng dần dần rơi vào im lặng, chẳng mấy chốc, thật sự là không còn một âm thanh nào.

Ninh Nhiễm Thanh suy nghĩ lại xem mình đã nói sai chỗ nào, nghĩ câu tiếp theo: “Còn nữa là... Sẽ không có vụ kiện nào không giải quyết được, không có vụ nào thua kiện.”

Sau một hồi lặng ngắt như tờ bỗng có người ho, sau đó là một loạt tiếng cười thâm, dường như họ đã nhịn rất lâu rồi. Không lâu sau cả phòng rộ lên tiếng cười như nước thủy triều dâng lên, âm ầm đổ ập xuống đầu Ninh Nhiễm Thanh, không ngừng lấp đầy đôi tai cô.

Chỉ có điều cô thật sự không hiểu mình đã nói sai chỗ nào, lẽ nào là vì cô nói quá văn vẻ sao?

Đôi mắt Ninh Nhiễm Thanh mơ màng, chiếc ly trên tay không biết nên đặt xuống hay nên dùng tay bóp vỡ. Chính vào lúc cô đang loay hoay không biết tiếp theo mình nên làm gì, vẫn là giọng nói mát lạnh đó, không nhanh không chậm ủa vào tai cô:

“Cô à! Chắc là cô nhầm rồi. Ở đây là buổi tiệc họp mặt của văn phòng luật Dịch Hòa... Chứ không phải buổi tiệc chúc mừng Trung Chính và Vạn Phong hợp tác...”